

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

İKİNCİ BOLÜM

EROL AKSOY / TÜRKİYE

(Başvuru Numarası: 58919/18)

KARAR

Madde 6 (medeni hukuk yönü) • Başvuranın hisse sahibi olduğu anonim şirketlere ait bir televizyon kanalı ve radyo istasyonunun (Viva TV-Radyo Viva) değerlemesi, ihale ilanı ve müteakip satışına ilişkin kararların iptaline yönelik Danıştay kararlarının icra edilmemesi • Kararların icra edilmemesinin, başvuranın medeni hak ve yükümlülüklerinin karara bağlanmasında sağlanan usuli güvencelerden yararlanma hakkını doğrudan ve kişisel olarak etkilemesi • 6. maddenin uygulanabilirliği • Mağdur sıfatı • Borç tahsili amacıyla Viva TV-Radyo Viva'yı yöneten ve denetleyen Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'nun ilgili kararları icra etmemesinin başvuranı mahkemeye erişim hakkından fiilen mahrum bırakması. 1 No.lu Protokol Madde 1 • Madde 34 • Madde 35 § 3 a) • Kişi bakımından yetki (*Ratione personae*) • Mağdur sıfatının bulunmaması • Danıştay kararlarının icra edilmemesinin başvuranın hissedarlık haklarını doğrudan etkilememesi • Başvuran tarafından, şikâyet konusu işlemlerden etkilenen anonim şirketler adına değil, şahsen yapılan başvuru • Başvuranın şirketlerdeki doğrudan hissedarlığının ya asgari düzeyde olması ya da açıklanmamış olması.

Yazı işleri müdürlüğü tarafından hazırlanmıştır. Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır.

STRAZBURG

10 Şubat 2026

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde öngörülen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

Erol Aksoy / Türkiye davasında,

Başkan

Arnfinn Bårdsen,

Hâkimler,

Saadet Yüksel,

Jovan Ilievski,

Oddný Mjöll Arnardóttir,

Gediminas Sagatys,

Juha Lavapuro,

Hugh Mercer

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Dorothee von Arnim'in katılımıyla Daire olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm),

Bir Türk vatandaşı olan Erol Aksoy'un ("başvuran") Mahkemeye, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca, 05 Aralık 2018 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti aleyhine yapmış olduğu başvuruyu (no. 58919/18),

Sözleşme'nin 6. maddesi ve Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamındaki şikâyetlerin Türk Hükümetine ("Hükümet") bildirilmesine ilişkin kararı;

tarafların beyanlarını göz önüne alarak,

20 Ocak 2026 tarihinde gerçekleştirilen kapalı müzakereler sonucunda,

aynı tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

GİRİŞ

1. Dava, başvuranın hissedarı olduğu anonim şirketlere ait bir televizyon kanalı ve radyo istasyonunun değerlendirilmesi, ihale ilanı ve müteakip satışına ilişkin kararların iptali istemiyle açtığı dava sonucunda, Danıştay tarafından verilen kararların icra edilmemesine ilişkindir. Sözleşme'nin 6. maddesi ve

Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesine dayanarak başvuran, yerel makamların, yargılamalar esnasında kendisi lehine verilen Danıştay kararlarına uymadığına ilişkin olarak şikâyetle bulunmuştur.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

2. Başvuran, 1946 doğumlu olup İstanbul'da ikamet etmektedir. Başvuran, Paris'te görev yapan avukat N. Holliger tarafından temsil edilmiştir.

3. Hükümet ise kendi görevlisi olan Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Dairesi eski Başkanı Hacı Ali Açıkgül tarafından temsil edilmiştir.

4. Dava konusu olaylar, taraflarca ileri sürüldüğü şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir:

A. Davanın arka planı

5. 19 Şubat 2001 tarihinde Türk Hükümeti, ekonomik kriz ilan etmiştir.

6. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (bundan böyle "Kurul" olarak anılacaktır), 15 Mart 2001 tarihli kararıyla, 4389 sayılı Bankalar Kanunu'nun 14 (3) maddesi uyarınca, İktisat Bankası T.A.Ş.'nin (bundan böyle "İktisat Bankası" veya "Banka" olarak anılacaktır) yönetim ve denetiminin Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na (bundan böyle "TMSF" olarak anılacaktır) devredilmesine karar vermiştir. Kurul, kararında, Banka varlıklarının yükümlülüklerini karşılamaya yeterli olmadığını, faaliyetlerine devam etmesinin hem alacaklıların hakları hem de finansal sistemin güvenliği ve istikrarı açısından bir tehdit teşkil ettiğini gözlemlemiştir. Kurul ayrıca, Banka yöneticilerinin gerekli telafi edici tedbirleri uygulamayıp bunun yerine Bankanın mal varlıklarını kendi bünyesindeki şirketlere devrettiklerini

kaydetmiştir. Sonuç olarak, temettü hakkı hariç olmak üzere, pay sahiplerinin imtiyazlarının yanı sıra Bankanın yönetimi ve kontrolü TMSF'ye devredilmiştir.

7. Devir işleminden önce, başvuran Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.'nin hisselerinin % 61,8'ine sahip olmakla birlikte söz konusu holding de Bankadaki hisselerin %95,19'una sahipti. İlâveten, başvuran bizzat Banka hisselerinin %1,01'ini elinde bulundurmaktaydı. Başvuran ayrıca, Banka Yönetim Kurulunun genel müdürüdür. Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.'deki hisselerinin toplam %37,76'sı Aksoy ailesinin diğer fertlerine aitti. Dolayısıyla, Avrupa ve Amerika Holding A. Ş.'deki hisselerin %99,6'sı başvuran ve ailesine aittir.

8. İktisat Bankasının TMSF'ye devredilmesinin ardından Kurul denetçileri, Avrupa ve Amerika Holding A.Ş., Erol Aksoy ve Aksoy ailesinin diğer fertleri dâhil olmak üzere önceki hissedarlarının Banka kaynaklarını kişisel menfaatleri için usulsüzce kullandıklarını belirlemişlerdir. Sonuç olarak, 14 Eylül 2001 tarihinde TMSF, 6183 sayılı Âmme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanun hükümleri dâhil olmak üzere gerekli tedbirleri alarak ve ihtiyati tedbir kararları uygulayarak önceki hissedarlardan 726.122,000 TL tahsil etmeye karar vermiştir.

9. 9 Mayıs 2006 tarihinde Borç Tasfiye Protokolü (bundan böyle "Tasfiye Protokolü" olarak anılacaktır) TMSF (alacaklı olarak) ve Erol Aksoy Grubu (borçlu olarak) arasında imzalanmıştır. Başvuran Tasfiye Protokolünü borçlulardan biri olarak bizzat imzalamıştır.

10. Tasfiye Protokolünde belirtildiği üzere, Erol Aksoy Grubu bünyesindeki borçlular, diğerlerinin yanı sıra, bizzat Erol Aksoy, Avrupa ve Amerika Holding A.Ş., Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.'nin hissedarları olan Aksoy ailesinin mensupları, Cinebeş Filmcilik ve Yapımcılık A.Ş., Cine Dijital İletişim Hizmetleri Ticaret A.Ş., Kutay Özel Radyo Televizyon Yayıncılık A.Ş., Spor ve Çocuk Televizyon Reklamcılık ve Yapımcılık A.Ş., Erdem Radyo Televizyon Yayıncılığı ve Reklamcılık A.Ş., Multikanal

Dağıtım ve Ticaret A.Ş., Aks Radyo ve Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş., Medya İletişim Hizmetleri Sanayi A.Ş., ve Anadolu Radyo ve Görüntü Hizmetleri A. Ş.'yi kapsamaktadır.

11. Tasfiye Protokolü'nün 2. maddesi uyarınca, protokolün konusu ve amacı, TMSF'ye devredilen veya devredilecek olan borçların, borçlular ile müştereken ve müteselsilen sorumlu borçlular tarafından geri ödenmesine ilişkin usul ve esasların belirlenmesidir. Söz konusu borçlar, TMSF tarafından devralınan bankalardan kullanılan kredilerden, Tasfiye Protokolü'nde belirtilen diğer yükümlölüklerden ve borçlu olarak tanımlanan gerçek ve tüzel kişilerin üstlendiğı borçlardan kaynaklanmaktadır.

12. Tasfiye Protokolü hükümleri uyarınca borçlular, mevcut ve gelecekteki tüm borçlar ile bunların fer'i yükümlölükleri için müşterek ve müteselsil sorumluluk üstlenmişlerdir. Tasfiye Protokolü'nün temerrüt koşullarını düzenleyen 9. maddesinde, müşterek borçlulardan herhangi birinin temerrüde düşmesi hâlinde, diğer tüm borçluların da temerrüde düşmüş kabul edileceğı belirtilmiştir.

13. 3 Nisan 2008 tarihinde TMSF, Erol Aksoy Grubunun, Tasfiye Protokolü'nde yer alan çeşitli taahhüt ve yükümlölükleri yerine getirmemesinden dolayı, söz konusu Protokol'ün kamu alacaklarının tahsiline yönelik olarak etkisiz hâle geldiğı sonucuna varmıştır. Sonuç olarak TMSF, temerrüde ilişkin hükümlerini esas almaya karar vermiştir. Ayrıca, Erol Aksoy Grubu bünyesindeki tüm gerçek ve tüzel kişi borçlulara karşı yasal işlem başlatılmasına ve iktisadi ve ticari bütünlük oluşturularak birleştirilen varlıklar da dâhil olmak üzere, varlıkların satışına devam edilmesine karar vermiştir.

14. 18 Eylül 2008 tarihinde TMSF, Erol Aksoy Grubu bünyesindeki tüm şirketlerin yönetim ve denetiminin yanı sıra, temettü payı hakkı hariç olmak üzere hissedarların haklarının da kendisine devredilmesine karar vermiştir.

B. Viva TV ve Radyo Viva İktisadi ve Ticari Bütünlüğünün Satışı

15. Tasfiye Protokolü kapsamında borçlu olarak tanımlanan, Erol Aksoy Grubu bünyesindeki belirli şirketler, bir televizyon kanalı olan Viva TV ve bir radyo istasyonu olan Radyo Viva'nın sahibidirler. Hükümet, görüşlerinde, Viva TV ve Radyo Viva'nın sahibi olan dokuz şirketten dördüne ilişkin hissedar bilgilerini sunmuştur. Söz konusu şirketler aşağıdaki gibidir: Kutay Özel Radyo Televizyon Yayıncılık A.Ş., Erdem Radyo Televizyon Yayıncılığı ve Reklamcılık A.Ş., Medya İletişim Hizmetleri Sanayi A.Ş., ve Anadolu Radyo ve Görüntü Hizmetleri A.Ş.

Hükümet tarafından tablolarda sunulduğu üzere, hissedarlık yapıları şu şekildedir:

1- Kutay Özel Radyo Televizyon ve Yayıncılık A.Ş.

Adı (Şirket veya Şahıs)	Ödenmiş Sermaye (TRY)	Hissedarlık Oranı (%)
Multikanal Dağıtım ve Ticaret A.Ş.	140.000,00	%58,33
MSM Mali Sistemleri Müşavirlik A.Ş.	39.666,66	%16,53
C.S.	1.000,00	%0,42
Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.	59.333,34	%24,72
Toplam	240.000,00	%100,00

2- Erdem Radyo Televizyon Yayıncılığı ve Reklamcılık A.Ş.

Adı (Şirket veya Şahıs)	Ödenmiş Sermaye (TRY)	Hissedarlık Oranı (%)
Erol Aksoy	1.300,00	%0,62

EROL AKSOY / TÜRKİYE KARARI

Anadolu Radyo ve Görsel Hizmetler A.Ş.	154.100,00	%73,38
Cine Müzik TV Radyo Yayın Yapım A.Ş.	7.150,00	%3,40
Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.	47.450,00	%22,60
Toplam	210.000,00	%100,00

3- Medya İletişim Hizmetleri San. ve Tic. AŞ

Adı (Şirket veya Şahıs)	Ödenmiş Sermaye (TRY)	Hissedarlık Oranı (%)
A. K.	838.387,50	%95,82
C. S.	2.750,00	%0,31
Cine Müzik TV Radyo Yayın Yapım A.Ş.	5.500,00	%0,63
Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.	28.362,50	%3,24
Toplam	875.000,00	%100,00

4- Anadolu Radyo ve Görüntü Hizmetleri A.Ş.

Adı (Şirket veya Şahıs)	Beyan Edilen Sermaye (TRY)	Ödenmemiş Sermaye (TRY)	Ödenmiş Sermaye (TRY)	Hissedarlık Oranı (%)
Medya İletişim Hizmetleri Sanayi ve Ticaret A.Ş.	2.022.500,00	1.575.000,00	447.500,00	%82,55
Cine Müzik TV Radyo Yayın Yapım A.Ş.	11.000,00		11.000,00	%0,45
C. S.	16.500,00		16.500,00	%0,67
Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.	400.000,00		400.000,00	%16,33
Toplam	2.450.000,00	1.575.000,00	875.000,00	%100,00

16. 19 Temmuz 2007 tarihinde TMSF, biri Viva TV ve diğeri Radyo Viva olmak üzere iki ticari ve iktisadi bütünlük kurmaya karar vermiştir.

17. TMSF, Erol Aksoy Grubu bünyesinde bulunan borçlu şirketlere ait olan ve Viva TV tarafından etkin bir şekilde kullanılan tüm el konulmuş varlıkların, hakların, mülklerin ve sözleşmeler ile bunlardan doğan haklar gibi ilgili tüm unsurların bir araya getirilerek tek bir iktisadi ve ticari bütünlük oluşturulmasına karar vermiştir. Bu birleşme, aşağıdaki şirketleri kapsamaktaydı: Cinebeş Filmcilik ve Yapımcılık A.Ş., Cine Dijital İletişim Hizmetleri Ticaret A.Ş., Kutay Özel Radyo Televizyon Yayıncılık A.Ş., Spor ve Çocuk Televizyon Reklamcılık ve Yapımcılık A.Ş., Erdem Radyo

Televizyon Yayıncılığı ve Reklamcılık A.Ş., ve Multikanal Dağıtım ve Ticaret A.Ş.

18. Radyo Viva ile ilgili olarak da benzer bir ilke kararı kabul edilmiştir. TMSF, sözleşmeler ve bunlardan doğan haklar dâhil olmak üzere Radyo Viva tarafından kullanılan el konulmuş varlıkların, hakların, mülklerin ve ilgili bileşenlerin tek bir ticari ve iktisadi bütünlük altında birleştirilmesine karar vermiştir. Söz konusu birleşme, aşağıdaki şirketleri kapsamaktaydı: Aks Radyo ve Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş., Medya İletişim Hizmetleri Sanayi A.Ş., Anadolu Radyo ve Görüntü Hizmetleri A.Ş., ve Erdem Radyo Televizyon Yayıncılığı ve Reklamcılık A.Ş.

19. 1 Ağustos 2007 tarihinde Türkiye *Sınai Kalkınma Bankası A.Ş.* (Bundan böyle “TSKB” olarak anılacaktır), bir rapor hazırlamış ve Radyo Viva Ticari ve İktisadi Bütünlüğü’nün (bundan böyle “Radyo Viva” olarak anılacaktır) değerinin 4.258.000 Amerikan doları olmakla birlikte Viva TV Ticari ve İktisadi Bütünlüğü’nün (bundan böyle “Viva TV” olarak anılacaktır) değerinin 373.400 Amerikan doları olduğunu belirlemiştir.

20. 29 Ağustos 2007 tarihinde TMSF, hem Viva TV hem de Radyo Viva’nın tek bir ihale süreciyle birlikte satışa çıkarılmasına karar vermiş ve 8.000.000 Amerikan doları tutarında bir muhammen bedel belirlemiştir. Fakat, herhangi bir teklif alınmadığından dolayı ihale süreci ilerleyememiştir.

21. 30 Haziran 2009 tarihinde TSKB tarafından düzenlenen değerlendirme raporunda, Radyo Viva’nın değeri 5.782.000 Amerikan doları, Viva TV’nin değeri ise 132.000 Amerikan doları olarak belirlenmiştir.

22. 9 Temmuz 2009 tarihinde TMSF, bu iki ticari ve iktisadi bütünlüğü birleştirerek Viva TV-Radyo Viva Ticari ve İktisadi Bütünlüğü’nü (bundan böyle “Viva TV-Radyo Viva” olarak anılacaktır) kurmaya karar vermiştir.

23. 5 Kasım 2009 tarihinde TMSF, 6.000.000 Amerikan doları değerinde muhammen bedel belirleyerek Viva TV-Radyo Viva’yı satışa çıkarmaya karar vermiştir. P. A.Ş. adlı şirket, teklif verme amacıyla ihale dosyasını almış olmasına rağmen, daha sonrasında ihale süreci ertelenmiştir.

24. 13 Ocak 2011 tarihinde TMSF, Viva TV-Radio Viva'yı 6.000.000 Amerikan doları muhammen bedelle yeniden satışa çıkarmaya karar vermiştir. Üç şirket ihale dosyalarını edinmiştir. Ancak, 8 Şubat 2011 tarihinde gerçekleştirilen açık artırmaya sadece A. şirketi katılmıştır. A. şirketi başlangıçta 3.750.000 Amerikan doları tutarında bir teklif sunmuş, ardından ihale süreci açık artırma aşamasına geçmiştir. A. şirketi daha sonra teklifini 4.150.000 Amerikan dolarına yükseltmiştir. Bu teklifin tahmini değerinin altında kalması nedeniyle, 10 Şubat 2011 tarihinde TMSF, ihale sürecine müzakere yoluyla devam edilmesine karar vermiştir. 11 Şubat 2011 tarihinde, müzakereler esnasında, A. şirketi teklifini 5.000.000 Amerikan dolarına çıkarmıştır. Sonuç olarak, Viva TV-Radyo Viva, A şirketine verilmiştir.

25. İhale sonucunun Radyo ve Televizyon Üst Kurulu (RTÜK) ve Rekabet Kurumu'na bildirilmesinin ardından, 3 Mayıs 2012 tarihinde TMSF, Viva TV-Radyo Viva'nın 5.000.000 Amerikan doları bedelle A. şirketine ihale edilmesini kabul etmiştir.

26. 9 Mayıs 2012 tarihinde A. şirketi, ihale bedelini TMSF'nin banka hesabına yatırmıştır. Aynı gün taraflar "Viva TV-Radyo Viva Devir Sözleşmesi'ni" imzalamıştır ve TMSF, Viva TV-Radyo Viva'nın mülkiyetini A. şirketine devretmiştir.

C. İlk yargılama süreci: başvuranın, TMSF'nin 13 Ocak 2011 tarihli değerlendirme kararına itirazı

27. 7 Şubat 2011 tarihinde başvuran, doğrudan ve dolaylı hisselerine sahip olduğunu iddia ettiği Viva TV-Radyo Viva'nın ihale edilmesine ilişkin TMSF işlemlerine karşı idare mahkemesi nezdinde dava açmıştır. Başvuran, TMSF'nin, kendisine ön bildirimde bulunmaksızın satış işlemlerini yürüttüğünü ve satıştan ancak Resmi Gazete'de yayımlanması üzerine haberdar olduğunu iddia etmiştir. Başvuran, ihale ilanını ve satış şartlarını

onaylayan, ayrıca Viva TV-Radyo Viva'nın tahmini değerini 6.000.000 Amerikan doları olarak belirleyen 13 Ocak 2011 tarihli TMSF kararı da dâhil olmak üzere, satışa ilişkin tüm tedbirlerin iptalini talep etmiştir. Başvuran, Viva TV-Radyo Viva'nın gerçek değerinin TMSF tarafından belirlenen değeri büyük ölçüde aştığını iddia ederek TMSF kararının yürütmenin durdurulmasını talep etmiştir. Başvuran, TMSF ile imzalanan Tasfiye Protokolü'nün tarafı olması ve söz konusu satışa dayanak oluşturan borcun şahsi kefilî sıfatıyla, dava açmakta doğrudan ve meşru bir hukuki menfaati olduğunu ileri sürmüştür. İlâveten TMSF'nin, kendisine ait şirketlerin yönetimini devraldığını ve bu şirketler üzerindeki kontrolünü sürdürdüğünü vurgulamıştır. Başvuran, iddiasını desteklemek üzere, Danıştay tarafından 2006 yılında verilen başvuranın şirketine ait bir taşınmazı ilgilendiren davada kendisine taraf ehliyetinin tanındığı bir karara atıfta bulunmuştur (bk. yukarıda 44. paragraf).

28. 9 Aralık 2014 tarihinde Danıştay 13. Dairesi başvuranın davasını reddetmiştir. Söz konusu karar, muhalif görüşte bulunan bir hâkimle birlikte, oy çokluğuyla verilmiştir. Söz konusu muhalif görüşte hâkim, 30 Haziran 2009 tarihinde uzmanlar tarafından hazırlanan bir değerlendirme raporunun söz konusu bütünlüğe 5.914.000 Amerikan doları değer biçtiğini gözlemlemiştir. Hâkim, raporun üzerinden yaklaşık on sekiz ay geçmiş olmasına rağmen, TMSF'nin güncel ekonomik koşulları yansıtan güncellenmiş bir değerlendirme raporu almaksızın, tahmini bedeli 6.000.000 Amerikan doları olarak belirlediğini kaydetmiştir. Hâkim bu durumun kanuna aykırı olduğunu değerlendirmiş ve söz konusu kararın iptal edilmiş olması gerektiği sonucuna varmıştır.

29. Başvuranın temyiz başvurusunun ardından 7 Temmuz 2015 tarihinde, Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu (bundan böyle "Genel Kurul"), muhalif görüş doğrultusunda, 6.000.000 Amerikan doları tahmini değer, piyasa değerine ilişkin yeni bir değerlendirme yapılmaksızın 2009 yılı değer raporuna dayanılarak belirlenmiş olduğuna hükmetmiştir. Genel Kurul, itiraz

edilen kararın hukuka aykırı olduğu sonucuna varmış ve oy çokluğuyla TMSF kararını iptal etmiştir.

30. 25 Ocak 2016 tarihinde Danıştay, davanın, temyiz üzerine kesinleştiğini ve artık düzeltmeye tabi olmadığını kaydederek TMSF'nin düzeltme talebini reddetmiştir.

31. 23 Mart 2016 tarihli mektupla başvuran, iptal edilen kararın icrasını talep ederek TMSF'ye iletmıştır. Başvuran, ihale tarihinden önce, 7 Şubat 2011 tarihinde, *Hürriyet* gazetesinin ekonomi bölümünde bir kamuoyu duyurusu yayımladığını, bu duyuru ile TMSF ile imzalanan Tasfiye Protokolü kapsamındaki temerrüt hükümlerinin icrasına ilişkin hukuki süreci başlattığını ve temerrüt sürecinin başlamasının ardından TMSF'nin şirketlerinin yönetim ve denetimini devralma kararına karşı hukuki yollara başvurduğunu kamuoyuna bildirdiğini ileri sürmüştür. Başvuran ayrıca, Danıştay kararının kesinleşmesinden önce yayımlanan bu bildiride, satış işlemlerine itiraz etme amacını açıkça ifade ettiğini belirtmiştir. Ayrıca başvuran, ihale sürecinin müzakere aşamasından önce, 7 ve 9 Şubat 2011 tarihlerinde sırasıyla alıcı şirket A.'ya ve şirket sahiplerine aynı içerikli bildirimleri gönderdiğini belirtmiştir. Başvuran, alıcının ihale ve görüşmelere katılmadan önce, satışın iptali için dava açma imkânından haberdar olduğunu vurgulayarak söz konusu belgeleri eklemiştir. Başvuran, yerleşik içtihat doğrultusunda, Yargıtay tarafından teyit edildiği üzere, alıcı ve temsilcilerinin iyi niyetli üçüncü taraflar olarak değerlendirilemeyeceğini iddia etmiştir.

32. 18 Nisan 2016 tarihinde TMSF, kararın icrasının mümkün olmadığına ilişkin olarak 27 Ekim 2015 tarihinde alınan kararı başvurana bildirmiştir. TMSF, ihale ilanı ve müteakip süreç esnasında, süreci engelleyen herhangi bir ihtiyati tedbir, yürütmeyi durdurma kararı veya başka bir mahkeme kararı bulunmadığına açıklık getirmiştir. İhale süreci, ilgili makamlardan gerekli onaylar alınarak ilerlemiştir. TMSF ayrıca, ihale bedelinin tahsil edildiğini ve Viva TV-Radyo Viva'nın iyi niyetli ihale kazananına devredildiğini

açıklamıştır. Elde edilen fonlar, belirli alacaklılara olan vadesi geçmiş borçların ödenmesinde kullanılmış olup, o tarihten itibaren TMSF'nin söz konusu varlık üzerinde herhangi bir kontrolü kalmamıştır. Bu koşullar ışığında TMSF, ihalenin iptal edilmesinin mevcut hukuki ve fiili durumu eski hâline getirmeyeceği ve ihaleyi kazanan tarafın müktesep haklarını ihlal edeceği gerekçesiyle, iptal kararının uygulanabilir olmadığı sonucuna varmıştır. Dolayısıyla TMSF, iptal kararının hem hukuki yönden hem de uygulanabilirlik açısından icra edilemeyeceğine karar vermiştir.

D. İkinci yargılama süreci: başvuranın, Viva TV-Radyo Viva'nın satışının iptali istemiyle yaptığı itiraz

33. 24 Şubat 2011 tarihinde başvuran, Viva TV-Radyo Viva'nın satışının iptalini talep ederek idare mahkemesi nezdinde yargılama başlatmıştır. Başvuran, TMSF ile imzalanan Tasfiye Protokolü kapsamında bizzat sorumluluk üstlendiğini ve söz konusu satışın bu Protokol'den doğan borcun tahsilini amaçladığını dikkate alarak, davanın takibinde doğrudan ve meşru bir hukuki yararının bulunduğunu ileri sürmüştür. İlâveten başvuran, TMSF'nin Viva TV-Radyo Viva'nın sahibi olan şirketlerinin yönetim ve denetim hakları da dâhil olmak üzere şirketleri üzerinde kontrolü devraldığını, bu durumun da söz konusu husustaki hukuki konumunu güçlendirdiğini vurgulamıştır.

34. Başvuran ayrıca, Viva TV-Radyo Viva'nın değerinin oldukça altında bir fiyata satıldığını ve satışın yalnızca bir şirketle yapılan müzakereler yoluyla gerçekleştirildiğini iddia etmiştir. Söz konusu durumların hem kamu yararına hem de kendi kişisel menfaatlerine kaydadeğer ölçüde zarar verdiğini öne sürmüştür. Dolayısıyla başvuran, dava konusu işlemin iptalini ve yargılama süreci sonuçlanıncaya kadar yürütmenin durdurulmasını talep etmiştir.

35. İstanbul 6. İdare Mahkemesi, 19 Mart 2014 tarihli kararıyla, ihale ve satış işlemlerinde herhangi bir hukuka aykırılık bulunmadığı sonucuna vararak başvuranın iddiasını reddetmiştir. Başvuranın temyiz başvurusu üzerine, Danıştay 13. Dairesi 9 Aralık 2014 tarihinde bu kararı onamıştır. Fakat, iki muhalif hâkim, ayrık görüşte, değerlendirme sürecindeki eksikliklere dikkat çekerek endişelerini dile getirmişlerdir.

36. Muhalif hâkimler, 30 Haziran 2009 tarihli değerlendirme raporunun üzerinden yaklaşık bir buçuk yıl geçmiş olmasına rağmen, TMSF'nin tahmini değeri yalnızca bu güncel olmayan rapora dayanarak 6.000.000 Amerikan doları olarak belirlediğini tespit etmişlerdir. Hâkimler, söz konusu raporun satış tarihindeki mevcut ekonomik koşulları dikkate almadığını kaydetmişlerdir. Sonuç olarak, güncel bir piyasa değerlendirmesi yapılmaksızın tahmini değerin belirlenmesini ve satışın bu rakam üzerinden gerçekleştirilmesini hukuka aykırı bulmuşlardır.

37. Bu kararın ardından başvuran, düzeltme talebinde bulunmuştur. 30 Haziran 2017 tarihinde, Danıştay 13. Dairesi, Viva TV-Radyo Viva'nın değerlemesine ilişkin olarak TMSF'nin 13 Ocak 2011 tarihli kararını iptal eden 7 Temmuz 2015 tarihli Genel Kurul kararına atıfta bulunarak talebi kabul etmiştir (bk. yukarıda 29. paragraf). İlâveten, söz konusu iptal kararının, davanın yeniden yargı denetiminden geçirilmesini gerekli kıldığına hükmetmiştir.

38. Danıştay 13. Dairesi ayrıca, TMSF'nin 13 Ocak 2011 tarihli kararının kesin olarak iptal edilmiş olması nedeniyle, bu karara dayanan tüm işlemlerin hukuken geçersiz hâle geldiğini vurgulamıştır. Sonuç olarak, Danıştay 13. Dairesi, İstanbul İdare Mahkemesi 6. Dairesinin 19 Mart 2014 tarihli kararını kaldırmış ve söz konusu satışı iptal etmiştir.

39. 7 Ağustos 2017 tarihli yazıda başvuran, TMSF'den, iptal kararını icra etmesini talep etmiştir. Başvuran, daha önceki talebiyle tutarlı olarak (yukarıdaki 31. paragrafta bk.), ihale öncesinde, 7 Şubat 2011 tarihinde *Hürriyet* gazetesinde bir duyuru yayımladığını, bu ilanla temerrüt hükümleri

ve TMSF'nin, şirketlerinin yönetim ve denetimini devralması ile ilgili hukuki süreçleri ve satış işlemlerine itiraz etme niyetini kamuoyuna duyurduğunu ifade etmiştir. Ayrıca, sırasıyla 7 ve 9 Şubat 2011 tarihlerinde alıcı şirkete ve maliklerine gönderdiği bildirimlere atıfta bulunmuştur. Başvuran, alıcının ve maliklerin, ihale ve müzakerelerden önce, davanın satışın iptaliyle sonuçlanma olasılığı konusunda bilgilendirildiklerini yinelemiş ve bu kişilerin iyiniyetli üçüncü kişiler olarak kabul edilemeyeceklerini ileri sürmüştür.

40. 5 Eylül 2017 tarihinde TMSF, ilgili kararın icrasına yönelik olarak 11 Ağustos 2017 tarihinde hâlihazırda bir karar verilmiş olduğunu belirtmiştir. TMSF, mahkeme kararını icra etmemek için daha önceki yanıtında belirttiği aynı gerekçeleri yinelemiş; iptal kararının hukuki ve fiili imkânsızlıklar nedeniyle yerine getirilemeyeceğini vurgulamıştır (bk. yukarıdaki 32. paragraf).

E. Anayasa Mahkemesine yapılan bireysel başvuru

41. 11 Eylül 2017 tarihinde başvuran, Viva TV-Radyo Viva'nın satışının iptaline yönelik nihai kararın icra edilmemesi nedeniyle mülkiyet hakkının ve adil yargılanma hakkının ihlal edildiği iddiasıyla Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunmuştur.

42. Anayasa Mahkemesi, 23 Mayıs 2018 tarihli kararında, Danıştay 13. Dairesinin kesinleşmiş iptal kararının başvurana 28 Temmuz 2017 tarihinde tebliğ edildiğini tespit etmiş ve bireysel başvuru için öngörülen otuz günlük sürenin bu tarihte başladığına hükmetmiştir. Başvuranın başvurusunu, sürenin dolmasından sonra, 11 Eylül 2017 tarihinde yaptığını belirten Anayasa Mahkemesi, başvuruyu kabul edilemez bulmuştur. Bu karar, 7 Haziran 2018 tarihinde başvurana tebliğ edilmiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMA

A. İlgili İç Hukuk

43. İlgili iç hukuka ilişkin açıklamalar, *Süzer ve Eksen Holding A.Ş. / Türkiye* (no. 6334/05, §§ 65-76, 23 Ekim 2012), *Cingilli Holding A.Ş. ve Cingilloğlu / Türkiye* (no. 31833/06 ve 37538/06, § 19, 21 Temmuz 2015) ve *Karahasanoğlu / Türkiye* (no. 21392/08 ve diğer 2 başvuru, §§ 85-90, 16 Mart 2021) kararlarında yer almaktadır.

B. Yerel mahkemelerin ilgili uygulaması

44. Başvuran, mevcut davada ileri sürülen benzer konularla ilgili olarak yerel mahkemelerin uygulamalarına ilişkin aşağıdaki içtihat örneklerini Mahkemeye sunmuştur.

1. *Danıştayın 20 Temmuz 2006 tarihli kararı (Erol Aksoy –TMSF davası (E. 2006/1242, K. 2006/3060))*

45. Bu dava, İktisat Bankasının TMSF tarafından devralınmasının ardından başvuranın TMSF'ye olan borçları ile bağlantılı olarak, 6183 sayılı Kanun uyarınca başlatılan icra takipleri bağlamında başvuranın taraf ehliyetine ilişkindir. Söz konusu dava özellikle, D. şirketine ait taşınmazın satışına ilişkin TMSF kararının iptaline yöneliktir.

46. Başvuran, davayı, dava ehliyeti olmadığı gerekçesiyle reddeden ilk derece idare mahkemesinin kararına karşı temyiz yoluna başvurmuştur. Başvuran, şirketin Erol Aksoy Grubu'nun bir parçası olması nedeniyle, D. Şirketi'nin yönetim ve kontrolünün, hissedar imtiyazlarıyla birlikte TMSF'ye devredilmiş olduğunu ileri sürmüştür. İlâveten, dava konusu mülkiyet satışının kendi borçlarının tahsili amacıyla gerçekleştirildiğini ve şirketin yasal temsilcisi olmasa bile, satışın kendi borçlarının ödenmesiyle doğrudan

bağlantılı olması sebebiyle davada meşru bir menfaatinin bulunduğunu iddia etmiştir.

47. Danıştay, 20 Temmuz 2006 tarihinde oy birliğiyle aldığı kararda, başvuranın, TMSF'ye devredilen İktisat Bankasının çoğunluk hissedarı olması nedeniyle, 6183 sayılı Kanun uyarınca başlatılan icra işlemlerinde hukuki menfaatinin bulunduğuna hükmetmiştir. Mahkeme, başvuranın söz konusu işleme itiraz etme ehliyetinin olduğuna hükmetmiş ve idare mahkemesinin önceki kararını bozmuştur.

2. Anayasa Mahkemesi'nin 12 Aralık 2019 tarihli kararı (Erol Aksoy davası (no. 2))

48. Yukarıda belirtilen davadaki bireysel başvuru, TMSF'nin, diğerlerinin arasında, Erol Aksoy Grubunun maliki olduğu Cine 5 TV'yi de içeren ve İktisat Bankası'nın devralınmasından sonra ticari ve iktisadi bütünlük olarak birleştirilen bir medya grubuna ilişkin ihale ilanı, değerlendirme ve satış kararlarını iptal eden mahkeme hükümlerini icra etmemesine ilişkindir.

49. TMSF, mahkeme kararını icra etmemesinin gerekçesi olarak, söz konusu iktisadi ve ticari bütünlüğün hâlihazırda ihaleyi kazanan alıcıya devredilmiş olduğunu ve dolayısıyla TMSF ve söz konusu varlık arasındaki her türlü hukuki bağın kopmuş olduğunu ileri sürmüştür. TMSF, iptal kararının uygulanmasının, alıcının kazanılmış haklarını ihlal edeceğini, özellikle de satış bedeli usulüne uygun şekilde ödenmiş olduğundan dolayı, hukuki kesinlik ve kamu güvenine hâlel getireceğini öne sürmüştür. TMSF ayrıca, kararın uygulanmasının hem hukuken hem de fiilen mümkün olmadığını iddia etmiştir. Başvuran ise, TMSF'nin iptal kararını uygulamamasının, Anayasa'nın 35. maddesiyle güvence altına alındığı üzere, mülkiyet hakkının ihlali anlamına geldiğine yönelik şikâyetle bulunmuştur.

50. Bireysel başvurunun kabul edilebilirliğine ilişkin olarak Anayasa Mahkemesi, iptal edilen idari kararların, iktisadi ve ticari bütünlüğün satışını

geriye dönük olarak geçersiz kıldığını gözlemlemiş ve hukuki veya fiili zorlukların, idareyi mahkeme kararlarını uygulama yükümlülüğünden muaf kılamayacağını vurgulamıştır. Mahkeme, 2577 sayılı Kanun'un 28 (3) ve (4) maddeleri kapsamında öngörülen tazminat mekanizmalarının, icra yerine geçmediğine ve idareyi bu tür kararları uygulama şeklindeki anayasal yükümlülüğünden muaf tutmadığına hükmetmiştir.

51. Anayasa Mahkemesi, bu tür davalarda manevi tazminata hükmedilebilmekle birlikte, maddi tazminata ilişkin taleplerin Danıştay içtihadı uyarınca genellikle spekülatif bulunarak reddedildiğini gözlemlemiştir. Mahkeme, icranın yalnızca tazminat ile sınırlandırılmasının, eski hâle getirme gibi diğer uygulanabilir yolların hariç bırakılması riskini taşıdığını belirtmiştir. Anayasa Mahkemesi, idarenin, ya mahkeme kararını icra ederek *restitutio in integrum* (eski hâle getirme) sağlamakla ya da bu durumun aşılma fiili veya hukuki engeller nedeniyle objektif olarak imkânsız olması hâlinde, başvurana yeni bir dava açma külfeti yüklemeksizin, uygun bir telafi sağlayacak alternatif tedbirler önermekle yükümlü olduğuna hükmetmiştir.

52. Dolayısıyla, Anayasa Mahkemesi, başvuranın mevcut tüm başvuru yollarını tükettiği sonucuna varmıştır.

53. Anayasa Mahkemesi ayrıca, başvuranın iddiasının devam eden bir ihlale ilişkin olduğunu kaydetmiş ve bu itibarla, başvurunun süre sınırı içerisinde yapılmış olduğunu değerlendirmiştir.

54. Anayasa Mahkemesi, idarenin icra konusunda aşılma engellerin varlığını gösteremediğini veya herhangi bir alternatif çözüm yolu öneremediğini gözlemlemiştir. Bunun yerine, idare, başvuranın taleplerini reddetmiştir.

55. Anayasa Mahkemesi, satışın tamamlanmış olmasının, mahkeme kararının icrası önünde hukuki veya fiili bir engel teşkil etmediğine hükmetmiştir. Mahkeme, ihale süreci ve ilgili kararların söz konusu tarihte devam eden yargı süreçlerinin konusu olması nedeniyle, ihaleyi kazananın

satışın iptal edilebilme ihtimalini öngörmüş olması gerektiğini belirtmiştir. Anayasa Mahkemesi, idarenin iptal kararlarını icra etmemesinin, Anayasa'nın 35. maddesi uyarınca başvuranın mülkiyet haklarının ihlali anlamına geldiği sonucuna varmıştır.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. HÜKÜMET TARAFINDAN İLERİ SÜRÜLEN ÖN İTİRAZLAR

Hükümetin genel itirazları

56. Hükümet, başvurunun kabul edilebilirliğine ilişkin birçok ön itirazda bulunmuştur. Hükümet, bir bütün olarak başvurunun Sözleşme hükümleriyle kişi bakımından bağdaşmadığı gerekçesiyle kabul edilemez bulunması gerektiğini ileri sürmüştür. İlâveten, başvuranın Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunmadığını ve dolayısıyla altı aylık süre sınırına uymadığını öne sürmüşlerdir.

57. Hükümet ayrıca, başvuranın her bir şikâyetine ilişkin olarak ayrı ve belirli itirazlarda da bulunmuştur. Hükümet, diğer hususların yanı sıra; Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin uygulanamaz olduğunu, iç hukuk yollarının tüketilmediğini, başvuranın mağdur sıfatı taşımadığını ve 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesi kapsamındaki şikâyetin konu bakımından bağdaşmadığını ileri sürmüştür.

58. Mahkeme söz konusu başlık altında, Hükümetin iç hukuk yollarının tüketilmediğine ve altı aylık süre sınırına uyulmadığına ilişkin itirazlarını inceleyecektir. Geriye kalan itirazlar ise, uygun görüldüğü takdirde, başvuranın bireysel şikâyetlerinin esasına ilişkin inceleme sırasında ele alınacaktır.

1. İç hukuk yollarının tüketilmemesi

59. Hükümet, iç hukuk yollarının tüketilmesine ilişkin iki itiraz öne sürmüştür. İlk olarak Hükümet, 7 Temmuz 2015 tarihli Genel Kurul kararının icra edilmemesinin ardından başvuranın Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunmadığını öne sürmüştür. İkinci olarak, başvuranın 2577 sayılı Kanun'un 28 (3) ve (4) maddesi ile Anayasa'nın 125. maddesi uyarınca öngörülen tazminat davalarını yerel mahkemeler nezdinde açmadığını ileri sürmüştür.

(a) Bireysel başvuru yapılmadığı iddiası hakkında

60. Hükümet, başvuranın şikâyetlerinin esasen, Viva TV-Radyo Viva'nın satış değerini belirleyen ve ilk dava sürecinin (yukarıdaki 27-32. paragraflarda belirtilen) konusunu oluşturan TMSF kararına dayandığını ileri sürmüştür. Hükümet, müteakip satış işleminin sadece bu kararın uygulanmasından ibaret olduğunu öne sürmüştür. Dolayısıyla başvuran, TMSF'nin 27 Ekim 2015 tarihli kararının kendisine tebliğinin ardından, hem tahmini değere ilişkin iptal kararının hem de satışın iptaline dair mahkeme kararının icra edilemeyeceğinden haberdar olmalıydı. Söz konusu karar, başvuranın TMSF'den ilk dava sürecinin sonunda verilen mahkeme kararını icra etmesini talep etmesi üzerine, TMSF tarafından başvurana yanıt olarak gönderilmiştir.

61. Başvuran, Hükümetin beyanlarına itiraz ederek, TMSF'nin ilk dava sürecinin sonunda verilen mahkeme kararını uygulamayacağını bildirdiği tarihte, ikinci dava sürecinin hâlihazırda devam etmekte olduğunu belirtmiştir. Satış işlemi ikinci dava sürecinin konusu olduğundan dolayı, bu sürecin iptali, nihayetinde gerçekleştiği üzere, ilk dava sürecinde ele alınan konular dâhil olmak üzere tüm süreci geçersiz hâle getirebilirdi. Buna yanıt olarak başvuran, Anayasa Mahkemesine ancak TMSF'nin, ikinci dava sürecinin sonunda satışın iptaline ilişkin mahkeme kararını

uygulayamayacağını kendisine bildirmesinin ardından başvurma kararının, tüm iç hukuk yollarını usulüne uygun şekilde tükettiğini kanıtlamak için yeterli kabul edilmesi gerektiğini iddia etmiştir.

62. Mahkeme, başvuranın 7 Şubat 2011 tarihinde açılan (ilk dava süreci) değerlendirme işlemlerine ilişkin yargılamalar hâlihazırda devam ederken, 24 Şubat 2011 tarihinde Viva TV-Radyo Viva'nın satışının iptali istemiyle TMSF'ye karşı (ikinci dava süreci) dava açtığını not etmiştir. Mahkeme, ilk dava sürecinin sonucunun ikincisi için belirleyici olduğunu gözlemlemektedir. Bu bağlamda Mahkeme, başvuranın esas amacının Viva TV-Radyo Viva'nın satışını engellemek olduğu kanaatine varmıştır. Dolayısıyla bu iki dava süreci birbirine bağlı olup, ikinci süreç ilkinin sonuçlarına dayanmaktaydı. Başvuranın mükerrer taleplerine rağmen, bu yargılama süreçlerinin sonunda verilen kararlar icra edilmemiştir. Dolayısıyla Mahkeme, mevcut koşulların, başvuranın yargılamaların adilliği ve mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesi hakkına ilişkin şikâyetleri ile ilgili olarak devam eden bir durumun varlığına işaret ettiği kanaatine varmıştır (bk. *Malama / Yunanistan*, no. 43622/98, § 35, AİHM 2001-II).

63. İlâveten, özellikle satışın 11 Şubat 2011 tarihinde, başka bir deyişle ilk dava süreci hâlihazırda devam ederken gerçekleştiği dikkate alındığında, başvuranın yeni bir işlemde bulunmadan önce ikinci dava sürecinin sonucunu beklemesi makuldür. Mahkeme, başvuranın nihai amacının satışını engellemekten, satışın iptalini talep etmeye dönüştüğü kanısındadır. Bu bağlamda Mahkeme, başvuranın bireysel başvurusunu Anayasa Mahkemesine sunmakta makul olmayan bir şekilde geciktiği kanaatinde değildir. Başvuranın, mahkemeye başvurmadan önce TMSF'den iptal kararını icra etmesini talep etmesi makul olarak değerlendirilmiştir. İlâveten, TMSF'nin yanıtının ardından başvuran, söz konusu kararların icra edilmemesinden şikâyet ederek ve mülkiyet hakkı ile adil yargılanma

hakkının ihlal edildiğini ileri sürerek, Anayasa Mahkemesine zamanında başvuruda bulunmuştur.

64. Yukarıda belirtilenleri dikkate alarak Mahkeme, Hükümetin bu husustaki itirazının reddedilmesi gerektiği kanaatine varmıştır.

(b) Tazminat talebiyle idare mahkemelerine başvurulmadığı iddiası hakkında

65. Hükümet ayrıca, başvuran 2577 sayılı Kanun'un 28 (3) ve (4) maddeleri ile Anayasa'nın 125. maddesi uyarınca yerel mahkemeler nezdinde tazminat davası açmadığından dolayı iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle reddedilmesi gerektiğini ileri sürmüştür.

66. Mahkeme, özellikle başvuran tarafından açılan idari davaların başvuran lehine sonuçlandığını ve dava konusu idari işlemlerin, geçmişe etkili şekilde hükümsüzlüğünün yerel mahkemelerce onandığını kaydetmektedir. Başvuran ayrıca bu kararların icrasını da talep etmiştir. Fakat, Viva TV-Radyo Viva'nın hukuka aykırı şekilde satışa sunulmamış ve akabinde üçüncü bir tarafa satılmamış olması hâlinde mevcut olacak durumu yeniden tesis etmek için gerekli tüm tedbirleri almakla anayasal olarak yükümlü olan idari makamlar hiçbir işlemde bulunmamışlardır. Bu koşullar altında Mahkeme, başvurandan Devlet aleyhine başka işlemlerde bulunmasının makul bir şekilde beklenemeyeceği kanaatindedir. Mahkeme ayrıca, hâlihazırda benzer bir itirazı inceleyip reddettiğini kaydetmiştir (bk. *Süzer and Eksen Holding A.Ş. / Türkiye*, no. 6334/05, § 95, 23 Ekim 2012, ve *Cingilli Holding A.Ş. ve Cingilloğlu / Türkiye*, no. 31833/06 ve 37538/06, §§ 29-31, 21 Temmuz 2015). Mahkeme, somut başvurudaki bulgulardan ayrılmak için bir neden görmemektedir ve başvurunun iç hukuk yollarının tüketilmesi gerekliliğine uyduğu sonucuna varmıştır.

67. Dolayısıyla Mahkeme, Hükümetin bu bağlamdaki itirazını reddetmiştir.

2. Altı ay süre kuralına uyulması hakkında

68. Hükümet, başvurunun altı aylık süre kuralına uyulmadığından dolayı kabul edilemez bulunduğunu ileri sürmüştür, başvurana 18 Nisan 2016 tarihinde TMSF tarafından Danıştay kararının icra edilemeyeceğinin açıkça bildirildiğini ve dolayısıyla başvurunun bu tarihten itibaren altı ay içinde yapılmış olması gerektiğini ifade etmiştir. Hükümet, müteakip iç hukuk süreçlerinin süreyi yeniden başlatmadığını öne sürmüştür ve Mahkemeyi başvuruyu Sözleşme'nin 35 § 1 maddesi uyarınca kabul edilemez bulmaya davet etmiştir.

69. Başvuran, başvurunun nihai iç hukuk kararı olan 23 Mayıs 2018 tarihli Anayasa Mahkemesi kararından sonraki altı ay içinde yapıldığını, dolayısıyla Sözleşme'nin 35 § 1.maddesine uygun olduğunu belirterek yanıt vermiştir. Başvuran, Hükümetin altı aylık sürenin 18 Nisan 2016'da başladığına dair iddiasının spekülatif olduğunu ve Hükümetin iç hukuk yollarının tüketilmesi konusundaki önceki tutumuyla çeliştiğini iddia etmiştir. İlâveten, satışın iptaline ilişkin başka bir davanın devam etmekte olduğunu ve bunun TMSF'nin 18 Nisan 2016 tarihli yazısında ele alınmadığını da eklemiştir. Başvuran, Hükümetin itirazının reddedilmesi gerektiğini ileri sürmüştür.

70. Mahkeme, söz konusu yargı süreçlerinin birbirine yakından bağlı olduğu ve bu süreçlerin sonunda verilen kararların icra edilmemesinin devam eden bir durum (bkz. yukarıdaki 62. paragraf) teşkil ettiği yönündeki önceki bulgularını yinelemektedir. İlâveten, daha önce belirtildiği üzere başvuran, Anayasa Mahkemesine bireysel başvuru şeklindeki iç hukuk yolunu usulüne uygun olarak tüketmiş (bkz. Yukarıdaki 63. paragraf) ve Anayasa Mahkemesi kararının 7 Haziran 2018 tarihinde kendisine tebliğ edilmesinin ardından, 5 Aralık 2018 tarihinde mevcut başvuruda bulunarak altı aylık süre şartına uygun hareket etmiştir. Dolayısıyla Mahkeme, altı ay kuralına uyulmamasına ilişkin olarak Hükümetin itirazını reddetmiştir.

II. SÖZLEŞME’NİN 6Ş 1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

71. Başvuran, yerel makamların; Viva TV-Radyo Viva’nın değerlemesine ve A şirketine satışına ilişkin TMSF kararlarını iptal eden Danıştayın bağlayıcı kararlarına uymadığına yönelik şikâyetle bulunmuştur. Sözleşme’nin 6. maddesine dayanarak, başvuran, kararların sürekli olarak icra edilmemesinin adil yargılanma hakkının ihlalini teşkil ettiğini iddia etmiştir.

Sözleşme’nin 6. maddesinin ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

“Herkes, medeni hak ve yükümlülüklerinin belirlenmesi konusunda (...) yasalarla kurulmuş bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından (...) adil bir şekilde (...) yargılanmayı isteme hakkına sahiptir.”

72. Hükümet bu argümanlara itiraz etmiştir.

A. Kabul edilebilirlik hakkında

1. Mağdur sıfatı ve Sözleşme’nin 6 Ş 1 Maddesinin Uygulanabilirliği

73. Hükümet, başvuranın mağdur sıfatı taşımadığını ve Danıştay kararlarının Viva TV-Radyo Viva’nın sahibi olan şirketlere ilişkin olması sebebiyle, başvuranın bu kararlardan doğrudan etkilenmediğini öne sürerek Sözleşme’nin 6 Ş 1 maddesinin uygulanabilir olmadığını ileri sürmüştür. Hükümet, başvuranın iç hukuk yargılamalarına taraf olduğunu kabul etmekle birlikte, söz konusu yargılamalardaki taraf ehliyetinin yalnızca meşru menfaate dayandığını ve Viva TV-Radyo Viva’nın satışına ilişkin iptal kararının, başvuranın borcunu azaltacak doğrudan bir sonuç doğuramayacağını iddia etmiştir.

74. Başvuran, Hükümetin argümanlarına itiraz etmiştir.

75. Mağdur sıfatı ile ilgili Sözleşme hükmünün uygulanabilirliği arasındaki yakın bağ dikkate alındığında, başvuranın mevcut davada mağdur

sıfatına sahip olup olmadığı hususu, Mahkemenin Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin uygulanabilirliğine ilişkin değerlendirmesiyle birlikte incelenecektir (bk. örneğin, *Verein KlimaSeniorinnen Schweiz ve Diğerleri / İsviçre* [BD], no. 53600/20, § 459, 9 Nisan 2024).

76. 34. madde uyarınca başvuru yapabilmek için ilgili birey, şikâyet konusu olan tedbirden "doğrudan etkilendiğini" gösterebilmelidir (bk. *Burden / Birleşik Krallık* [BD], no. 13378/05, § 33, AİHM 2008 ve *İlhan / Türkiye* [BD], no. 22277/93, § 52, AİHM 2000-VII). Sonuç olarak, Sözleşme hakkının ihlal edildiği iddiasından şahsen etkilenen bir mağdurun mevcudiyeti, Sözleşme'nin koruma mekanizmasını harekete geçirmek için vazgeçilmezdir; ancak bu kriter katı ve esnek olmayan bir şekilde uygulanmamalıdır (bk. *Aksu / Türkiye* [BD], no. 4149/04 ve 41029/04, § 51, AİHM 2012 ve *Bitenc / Slovenya* (karar), no. 32963/02, 18 Mart 2008).

77. İlâveten Mahkeme, bir başvuranın iç hukuk kapsamındaki davaya taraf olup olmadığını göz önünde bulundurması gerekmesine rağmen (bk. *Aksu / Türkiye* [BD], no. 4149/04 ve 41029/04, § 52, AİHM 2012; *Micallef / Malta* [BD], no. 17056/06, § 48, AİHM 2009), “mağdur” kavramını menfaat veya fiil ehliyeti gibi ulusal hukuk kavramlarından bağımsız ve özerk bir şekilde yorumlamaktadır (bk. *The J. Paul Getty Trust ve Diğerleri / İtalya*, no. 35271/19, § 225, 2 Mayıs 2024).

78. Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin “medeni hukuk” yönünden uygulanabilir olması için, Sözleşme kapsamında korunup korunmadığına bakılmaksızın, en azından savunulabilir gerekçelerle, iç hukuk uyarınca tanınabilen bir “hak” ile ilgili bir uyuşmazlığın söz konusu olması gerekmektedir. Söz konusu uyuşmazlık, gerçek ve ciddi nitelikte olmalıdır; bu durum, sadece bir hakkın fiili varlığıyla ilgili değil, aynı zamanda kullanım kapsamı ve şekliyle ilgili olabilir; dolayısıyla, yargılamaların sonucu, söz konusu hak için doğrudan belirleyici olmalıdır (bk. *Grzęda/Polonya* [BD], no. 43572/18, § 257, 15 Mart 2022 ile burada yapılan diğer atıflar).

79. Mahkeme, mevcut davada, başvuranın Erol Aksoy Grubu bünyesindeki şirketlerle birlikte müşterek borçlu olduğu hususunun taraflar arasında ihtilaf konusu olmadığını kaydetmektedir. Bu şirketlerin yönetim ve kontrolü TMSF tarafından devralınmış ve TMSF, borcu tahsil etmek amacıyla Viva TV-Radyo Viva dâhil olmak üzere bu şirketlerin bazı varlıklarının satışına geçmiştir. Ayrıca, başvuranın Viva TV-Radyo Viva'nın sahibi olan şirketlerde doğrudan veya dolaylı olarak hisse sahibi olduğu hususu da taraflar arasında ihtilaf konusu değildir.

80. Mahkeme, yerel mahkemeler tarafından da kabul edildiği üzere, hukuk devleti ilkelerine ve kamu makamlarının her türlü eylem ve kararlarının yargısal denetimini güvence altına alan anayasal hükümlere (özellikle Anayasa'nın 125. maddesi) dayanan iç hukuk kapsamında, başvuranın, Viva TV-Radyo Viva adlı söz konusu varlığın değerlemesine ve satışına karşı, satışın TMSF üzerinde bağlayıcı olan yasal gerekliliklere uygunluğunu sağlamak amacıyla idari yargı mercileri nezdinde dava açma hakkına sahip olduğunu kaydetmektedir. Varlıkları, yönetim ve kontrolünü tamamen devralmış olan TMSF tarafından satılan şirketlerin hissedarı olarak başvuran, TMSF tarafından bu varlıklarla ilgili olarak gerçekleştirilen her türlü hukuka aykırı işleme karşı korunma hakkına sahiptir. Yerel mahkemeler, başvuranın varlığın değerlemesine ve akabinde gerçekleştirilen satışının hukuka uygunluğuna itiraz etme hakkını ihtilaf konusu yapmamıştır (bk., *bu davaya uygulanabildiği ölçüde, Kural / Türkiye*, no. 84388/17, § 36, 19 Mart 2024). Nitekim, her iki yargılama sonucunda da söz konusu kararların hukuka aykırı olduğu tespit edilmiştir. Dolayısıyla Mahkeme, Danıştay nezdindeki yargılamaların, Sözleşme'nin 6. maddesi kapsamında başvuranın bir "hakkına" ilişkin olduğu kanaatine varmıştır. İlâveten uyuşmazlık, başvuranın mali menfaatlerinin bulunduğu, TMSF tarafından gerçekleştirilen bir mülkiyet işleminin hukuka uygunluğuna ilişkin olduğundan dolayı medeni nitelikteki bir hakka ilişkindir.

81. Bu bağlamda başvuran, Viva TV-Radyo Viva'nın sahibi olan şirketlerle birlikte, söz konusu borçtan müşterek ve müteselsilen sorumlu tutulmuştur. Şirketlerin değerlemesi ve satışı, söz konusu borcun tasfiyesine yönelik girişimler üzerinde doğrudan etkiye sahiptir ve başvuran, bu işlemlerin hukuka uygun şekilde yürütülmesini talep etme hakkına sahiptir. Bu koşullar altında, yerel makamların Viva TV-Radyo Viva'nın değerlemesinin ve satışının hukuka aykırı olduğuna ilişkin olarak yerel mahkeme kararlarını icra etmemesi, başvuranın Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi anlamında medeni hak ve yükümlülüklerinin belirlenmesinde güvence altına alınan usuli korumalardan yararlanma hakkını, hukuka aykırı şekilde, doğrudan ve bizzat etkilemiştir.

82. Yukarıdaki açıklamalar ışığında Mahkeme, Sözleşme'nin 6. maddesinin medeni hukuk yönünün mevcut davada uygulanabilir olduğu ve başvuranın, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiği iddiası bağlamında, mağdur sıfatını haiz olduğunu ileri sürebileceği sonucuna varmaktadır. Dolayısıyla Hükümetin bu konudaki itirazı reddedilmelidir.

2. Kabul edilebilirliğe ilişkin sonuç

83. Mahkeme, bu şikâyetin, Sözleşme'nin 35 § 3 (a) maddesi bağlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını belirtmektedir. Mahkeme ayrıca, başvurunun kabul edilemez olduğuna ilişkin başka bir gerekçe bulunmadığını da kaydetmektedir. Dolayısıyla, söz konusu şikâyetin kabul edilebilir olduğu beyan edilmelidir.

B. Esas Hakkında

1. Tarafların beyanları

84. Başvuran, TMSF'nin Danıştay tarafından kendisi lehine verilen kararları icra etmediğine yönelik şikâyetinde bulunmuştur.

85. Hükümet, söz konusu mahkeme kararlarının icrasının geciktirilmediğini ileri sürmüştür. Bunun yerine, Hükümet, Viva TV-Radyo Viva'nın iyi niyetli bir üçüncü kişiye satılmış olması nedeniyle, kararların icrasının hukuken ve fiilen imkânsız olduğunu ileri sürmüştür. İlâveten, iptal kararlarından önceki durumun yeniden tesis edilmesinin mümkün olmadığını öne sürmüştür.

86. Başvuran, ek görüşlerinde, söz konusu mahkeme kararlarının icrasının mümkün olmadığı iddiasına rağmen, Erol Aksoy Grubu'na ait bir başka televizyon kanalı olan Show TV'nin satışıyla ilgili idari mahkemenin yürütmeyi durdurma kararı verdiğini ve TMSF'nin bu kararı uyguladığına dair benzer bir emsal tespit ettiğini belirtmiştir. Başvuran, TMSF'nin Viva TV-Radyo Viva'nın satışını iptal eden kararlara tamamen uyabileceğini ileri sürmüştür.

2. Mahkemenin Değerlendirmesi

87. Mahkeme, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin, diğer hususların yanı sıra, hukukun üstünlüğünün Sözleşmeci Devletlerin ortak mirasının bir parçası olduğunu belirten Sözleşme Önsözü ışığında yorumlanması gerektiğini yineler (bk. *Advance Pharma sp. z o.o / Polonya*, no. 1469/20, § 331, 3 Şubat 2022 ve yukarıda anılan *Kural*, § 60).

88. Mahkeme ayrıca, bir Sözleşmeci Devletin iç hukuk sisteminin nihai ve bağlayıcı bir yargı kararının taraflardan birinin aleyhine olacak şekilde etkisiz kalmasına izin vermesi hâlinde, 6. madde ile korunan mahkemeye erişim hakkının yanıltıcı kalacağını yinelemektedir. Dolayısıyla, herhangi bir mahkeme tarafından verilen bir kararın icrası, 6. madde anlamında "yargılamanın" ayrılmaz bir parçası olarak kabul edilmelidir (bk. *Hornsby / Yunanistan*, 19 Mart 1997, § 40, Kararlar ve Hükümler Derlemesi 1997-II ve *Sharxhi ve Diğerleri / Arnavutluk*, no. 10613/16, § 92, 11 Ocak 2018). Aksi takdirde, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin hükümleri tüm yararlı etkisinden

mahrum bırakılmış olacaktır (bk. *C.M. / Belçika*, no. 67957/12, § 55, 13 Mart 2018 ve burada atıf yapılan diğer kararlar).

89 Bu ilkeler, sonucu davacının medeni hakları üzerinde belirleyici olan bir uyumsuzluğa ilişkin idari yargılamalarda daha da önem arz eder. Davacı, Devletin en yüksek idare mahkemesine yargı denetimi için başvuruda bulunurken sadece ihtilaflı kararların iptalini değil, öncelikli olarak bu kararların etkilerinin ortadan kaldırılmasını da amaçlar. Bu tür yargılamaların tarafının etkin olarak korunması ve yasaya uygunluğun sağlanması, idari makamların söz konusu mahkeme kararına uyma yükümlülüğünü gerektirir. İdari makamların Devlet aleyhine bir karara uymayı reddetmesi, uymaması, hatta bu hususta gecikmesi dahi, davacının 6. madde kapsamında yargılama aşamasında sahip olduğu güvenceleri amacından yoksun kılar (bk. yukarıda anılan *Hornsby*, § 41, ve yukarıda anılan *Cingilli Holding A.Ş. ve Cingilloğlu*, § 38, 21 Temmuz 2015). Ayrıca, Mahkeme tarafından pek çok kez vurgulandığı üzere, yerel makamların yargı kararlarını gereğince yerine getirmemesi, hukukun üstünlüğü ve hukuki belirlilik ilkesiyle bağdaşmaz (bk. yukarıda anılan *Hornsby*, §§ 40-41; *Dolińska-Ficek ve Ozimek/Polonya*, no. 49868/19 ve 57511/19, § 328, 8 Kasım 2021; ve yukarıda anılan *Kural*, § 67).

90. İç hukuktaki icra usulünün veya Devlet bütçe sisteminin karmaşıklığı, Devleti Sözleşme uyarınca herkese, bağlayıcı ve icra edilebilir yargı kararların makul bir süre içerisinde icra edilmesi güvencesini sağlama yükümlülüğünden muaf kılmaz. Bir Devlet makamının, hüküm altına alınmış bir borcun gereğini yerine getirmemenin gerekçesi olarak fon veya kaynak (örneğin konut) yetersizliğini ileri sürmesi mümkün değildir (bk. *Burdov/Rusya (no. 2)*, no. 33509/04, § 70, AİHM 2009; yukarıda anılan *Süzer ve Eksen Holding A.Ş.*, § 116; ve yukarıda anılan *Cingilli Holding A.Ş. ve Cingilloğlu*, § 39).

91. Mahkeme mevcut davada, Viva TV-Radyo Viva hakkındaki değerlendirme, ihale ilanı ve müteakip satış kararının yerel mahkemelerce iptal edildiğini kaydetmektedir.

92. Mahkeme, idari işlemlerin hukuka aykırı ve geçersiz ilan edildiği bir mahkeme kararının eski halin iadesini sağlayacak şekilde uygulanmasının, aşılması mümkün olmayan fiili veya hukuki engeller nedeniyle nesnel olarak imkânsız olabileceği bir durumun istisnai bir şekilde ortaya çıkabileceğini kabul etmektedir. Fakat bu tür durumlarda bir Üye Devletin Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi ile güvence altına alınan mahkemeye erişim hakkı uyarınca iyi niyetle ve resen, özellikle tazminat ödenmesine hükmedilmesi suretiyle işlemlerinin hukuka aykırı etkilerini telafi edebilecek diğer alternatif çözümleri incelemesi gerekir (bk. yukarıda anılan *Cingilli Holding A.Ş. ve Cingilloğlu*, § 41, ve *Nikoloudakis/Yunanistan*, no. 35322/12, § 50, 26 Mart 2020).

93. Mahkeme, başvuranın 23 Mart 2006 ve 7 Ağustos 2017 tarihlerinde TMSF'ye Danıştay kararlarına uyması ve kararları yerine getirmesi için resmi olarak talepte bulunduğunu kaydetmektedir. Başvuran ayrıca, kamuoyunu, alıcı şirketi ve sahiplerini çeşitli vasıtalarla, açtığı dava ve Viva TV-Radyo Viva'nın satışının iptal edilmesi olasılığı hakkında önceden uyardığını belirtmiştir (bk. yukarıda 31 ve 39. paragraflar). Fakat TMSF, varlığın hâlihazırda iyi niyetli üçüncü taraflara satılmış olmasından ötürü kararların icrasının mümkün olmadığı yanıtını vermiştir. TMSF ayrıca, ticari ve iktisadi bütünlük üzerinde artık kontrolünün bulunmadığını ve satıştan elde edilen tüm gelirin borç ödemesi için kullanıldığını belirtmiştir (bk. yukarıda 32 ve 40. paragraflar).

94. Mahkeme, TMSF'nin başvuranın durumunu Viva TV-Radyo Viva hakkında verilen değerlendirme, ihale süreci ve satış kararlarını iptal eden kararlar ışığında ele almak üzere adımlar attığının Hükümet tarafından ortaya konulmadığını kaydetmektedir.

95. Yukarıda belirtilen hususlar ışığında Mahkeme, TMSF'nin Danıştay kararlarını uygulama konusunda tamamen eylemsiz kalmasının, başvuranı mahkemeye erişim hakkından fiilen mahrum bıraktığı sonucuna ulaşmıştır.

Dolayısıyla, Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi ihlal edilmiştir.

III. SÖZLEŞME'YE EK 1 NO'LU PROTOKOL'ÜN 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

96. Başvuran, TMSF tarafından alınan ve ulusal mahkemeler tarafından onanan tedbirlerin Sözleşme'ye Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesi ile güvence altına alınan mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesi hakkını ihlal ettiğinden şikayetçi olmuştur.

97. Hükümet, anonim şirketlerin hissedarlarının şirkete yönelik tedbirler bakımından Sözleşme kapsamında mağdur sıfatını ileri sürmelerinin mümkün olmamasından dolayı başvuranın mağdur sıfatının bulunmadığını iddia etmiştir. Hükümet, başvuranın Viva TV-Radyo Viva'yı işleten şirketlerde doğrudan hisse sahibi olmadığını, aracı kuruluşlar vasıtasıyla dolaylı menfaatlerinin bulunduğunu iddia etmiştir. Hükümet ayrıca başvuranın bu şirketlerde doğrudan çoğunluk veya hâkim hisseye sahip olmadığını ve yargılamalarda şirketleri temsil ettiği yönünde bir iddiada bulunmadığını kaydetmiştir. Bu bağlamda Hükümet, Viva TV-Radyo Viva'nın sahibi olan dokuz şirketten dördünün hissedarlık yapısına atıfta bulunmuştur (bk. yukarıda 15. paragraf).

98. Hükümet ayrıca, şirketlerin kurumsal yapıları aracılığıyla hukuki yollara başvuramadığının başvuran tarafından ortaya konulamadığını ileri sürmüştür. Hükümet, Tasfiye Protokolü'ne atıf yaparak, başvuranın bir borç ödeme sözleşmesi kapsamındaki yükümlülüğünün tek başına mağdur sıfatı kazandırmadığını iddia etmiştir. Hükümetin görüşüne göre, başvuranın ticari ve iktisadi bütünlüğün satışına itiraz etme konusundaki menfaati, mülkiyet hakkına yönelik doğrudan bir ihlalden ziyade müteselsil borç külfetini

azaltma isteğinden kaynaklanmıştır. Bu bağlamda Hükümet, Viva Tv-Radyo Viva hakkında yapılacak bir yeniden değerlendirme sonucunda değer artışı olacağının kesin olmadığına ve böyle bir artış söz konusu olsa dahi, [ticari ve iktisadi] bütünlüğün daha yüksek bir bedel karşılığında satılıp satılmayacağının belirsiz olduğunu belirtmiştir. Hükümet, bu nedenlerden ötürü başvuranın satış bedelinde muhtemel bir artış olması ve buna bağlı olarak borçlu olduğu miktarın azalması konusundaki bireysel menfaatinin yalnızca spekülâtif olduğunu ileri sürmüştür.

99. Sonuç olarak Hükümet, başvuranın hâkim olmayan ve dolaylı hissedar sıfatını taşıması, istisnai koşulların mevcut olmaması ve şirketlerin ayrı tüzel kişilikleri haiz olması nedeniyle başvurunun Sözleşme ve Ek Protokolleri hükümleriyle kişi bakımından bağdaşmaz olduğunu iddia ederek, Mahkemeyi bu temelde şikâyeti reddetmeye davet etmiştir.

100. Başvuran Hükümetin beyanına itiraz etmiş ve Viva TV-Radyo Viva'nın sahibi olan şirketlerin, TMSF'nin kontrolü altında olmaları nedeniyle TMSF aleyhine dava açma konusunda bağımsızlığa sahip olmadığını iddia etmiştir. Başvuran bu durumu, kendi lehine tüzel kişilik perdesinin kaldırılmasını meşru kılan istisnai bir durum olarak nitelendirmiştir. Başvuran, Kutay Özel Radyo Televizyon Yayıncılık A.Ş.'nin dolaylı hissedarı ve Avrupa ve Amerika Holding A. Ş. ve İktisat Bankası aracılığıyla çoğunluk hissedar konumunda olması nedeniyle konuya dair bireysel menfaatinin bulunduğunu ileri sürmüştür. Başvuran, Viva TV-Radyo Viva'nın satışı için TMSF karşısında davacı sıfatını teyit eden Danıştay kararları dâhil olmak üzere, taraf ehliyetinin kabul edildiği ulusal yargılamalara değinmiştir. Başvuran, 2006 tarihli önceki bir davada taraf ehliyetine ilişkin olarak TSMF tarafından sunulan ve Danıştay tarafından reddedilen itiraz sonrasında dahi, TMSF ve ulusal mahkemelerin, bireysel menfaatini pek çok sefer kabul ettiğini kaydetmiştir. Başvuran, davasının kurumsal ve bireysel menfaatlerin önemli ölçüde çakıştığını ortaya çıkardığını ileri sürmüştür. Başvuran, Erol Aksoy grubunun şirketlerine ait

varlıkların satışı üzerine TMSF tarafından borcun tahsili için açılan davaların, holding şirketi Avrupa ve Amerika Holding A.Ş. aracılığıyla hisselerinin neredeyse tamamını elinde bulundurduğu İktisat Bankasının hatasından kaynaklandığını iddia etmiştir. Başvuran, Viva TV-Radyo Viva'nın değerine ilişkin meşru menfaatini vurgulamış ve bu değerli varlığın satışında en iyi finansal şartların sağlanmasının ve borcunu daha lehte koşullar altında ödemesinin büyük önem taşıdığını kaydetmiştir. Başvuran, Tasfiye Protokolü'nün şahsi bir tarafı olduğundan, usulsüz satış koşullarının ve varlıklar hakkında eksik değerlendirilmesinin kendisini doğrudan etkileyerek Sözleşme kapsamındaki mülkiyet hakkını ihlal ettiğini iddia etmiştir.

101. Sonuç olarak başvuran, taraf ehliyetine ilişkin Hükümet tarafından ileri sürülen itirazların reddedilmesini talep etmiştir.

102. Mahkeme birçok kararında, bir başvuranın 34. madde uyarınca başvuruda bulunabilmesi için şikâyet konusu tedbirden “doğrudan etkilendiğini” gösterebilmesi gerektiğini belirtmiştir (bk. yukarıda anılan *Burden*, § 33; yukarıda anılan *Aksu*, § 52; ve *Centro Europa 7 S.r.l. ve Di Stefano/İtalya* [BD], no. 38433/09, § 92, AİHM 2012). Mahkemenin bir başvuranın yerel yargılamalara taraf olmasını dikkate alması gerekmele birlikte, 34. maddede yer alan “mağdur” kavramı, dava açma veya davaya katılma ehliyeti gibi iç hukuk kavramlarından özerk ve bağımsız olarak yorumlanmalıdır (bk. yukarıda anılan *Aksu*, ve *Greek Federation of Customs Officers, Gialouris ve diğerleri/Yunanistan*, no. 24581/94, 6 Nisan 1995 tarihli Komisyon kararı, DR 81-B, s. 127). Mahkeme genel bir kural olarak, bir şirketin çoğunluk hissedarları dâhil olmak üzere hissedarlarının, şirketin Sözleşme kapsamındaki haklarının ihlal edildiği iddiasıyla mağdur olduklarını ileri süremeyeceklerini yineler (bk. *Agrotexim ve Diğerleri/Yunanistan*, 24 Ekim 1995, §§ 62-66, Seri A no. 330-A).

103. Bir şirketin hissedarları tarafından açılan davalar söz konusu olduğunda, hissedarların hissedar sıfatıyla sahip oldukları hakları etkileyen

tedbirlere ilişkin şikâyetler ile hissedar oldukları şirketleri etkileyen işlemlere ilişkin şikâyetler arasında ayırım yapılması kritik öneme sahiptir (bk. *Albert ve Diğerleri/Macaristan* [BD], no. 5294/14, § 122, 7 Temmuz 2020 ve burada atıf yapılan kararlar). İlk grupta hissedarlar mağdur olarak değerlendirilebilecek iken ikinci grup bakımından geçerli olan genel ilke, şirketlerin hissedarlarının Sözleşme'nin 34. maddesi anlamında mağdur olarak görülemeyecek olmasıdır. Fakat iki durumda bu ilkedan uzaklaşmak meşru olabilmektedir; ilk durum, şirket ve hissedarların, aralarında yapılacak bir ayrımı suni kılacak derecede yakından özdeşleşmiş olması, ikinci durum ise ilkedan uzaklaşmanın “istisnai koşullar” nedeniyle gerekli olmasıdır (aynı kararda, §§ 120-45).

104. Somut davada Mahkeme, Resmi Gazete’de yayımlanan ilanlara göre, Viva TV-Radyo Viva’nın sahiplerinin şu dokuz şirket olduğunu gözlemlemektedir: Cinebeş Filmcilik ve Yapımcılık A.Ş., Cine Dijital İletişim Hizmetleri Ticaret A.Ş., Kutay Özel Radyo Televizyon Yayıncılık A.Ş., Spor ve Çocuk Televizyon Reklamcılık ve Yapımcılık A.Ş., Erdem Radyo Televizyon Yayıncılığı ve Reklamcılık A.Ş., Multikanal Dağıtım ve Ticaret A.Ş., Aks Radyo ve Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş., Medya İletişim Hizmetleri Sanayi A.Ş., ve Anadolu Radyo ve Görüntü Hizmetleri A.Ş. Bu kuruluşlar, iç hukuk uyarınca tüzel kişiliğe ve mülkiyet hakkı edinme ve bu hakkı bağımsız olarak kullanma ehliyetine sahip anonim şirketlerdir.

105. Başvuranın yerel mahkeme kararlarının icra edilmediği iddiasına ilişkin şikâyetinin yukarıda belirtilen şirketlere ait varlıklar hakkındaki değerlendirme ve müteakip satış işlemleriyle ilgili olduğu konusunda taraflar arasında ihtilaf yoktur. Fakat mevcut başvuru söz konusu tüzel kişiler adına değil, başvuran tarafından şahsen sunulmuştur.

106. Ayrıca Mahkeme, şikâyet konusu işlemlerin Viva TV-Radyo Viva’nın sahibi olan dokuz şirketle ilgili olduğunu ve hissedar olarak başvuranın haklarına doğrudan müdahalede bulunmadığını kaydetmektedir. Bu bağlamda Mahkeme somut dava ile *Olczak/Polonya* ((k.k.), no. 30417/96,

§§ 71–85, AİHM 2002-X (alıntılar)) ve *Shesti Mai Engineering OOD ve Diğerleri/Bulgaristan* (no. 17854/04, §§ 80–92, 20 Eylül 2011) gibi davalar arasında bir ayırım yapmaktadır. Söz konusu davalarda, oy haklarının suni olarak zayıflatılması ve hisselerin doğrudan iptali biçimindeki itiraz konusu tedbirler doğrudan başvuranların yasal haklarını etkilemiş veya hissedarlık haklarını kullanma yetileri üzerinde açık ve belirleyici bir etki yaratmıştır. Bu değerlendirmeler ışığında Mahkeme, söz konusu tedbirlerin başvuranın hissedarlık haklarını doğrudan etkilemediği sonucuna ulaşmıştır.

107. Bir hissedar olarak başvuranın Viva TV-Radyo Viva'nın sahibi olan şirketlerle özdeşleştirilmesinin mümkün olup olmadığına ilişkin olarak Mahkeme, başvuranın Viva TV-Radyo Viva'nın satışına İktisat Bankasının hatasının yol açtığı yönündeki beyanını kabul etmektedir. Başvuran bizzat bankanın hisselerinin %1,01'ini elinde bulundurmaktaydı. Ayrıca, hisselerin %95,19'u, holding şirket olan ve hisselerinin %61,8'i başvurana ait olan Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.ye aitti (bk. yukarıda 7. paragraf). Hükümet tarafından ibraz edilen belgelerden ayrıca, başvuranın dolaylı olarak veya doğrudan aynı holding şirket aracılığıyla, Viva TV-Radyo Viva'nın sahibi olan şirketlerin bazılarının hissedarı olduğu anlaşılmaktadır (bk. yukarıda 15. paragraf).

108. Mahkeme, Tasfiye Protokolü'nün İktisat Bankasının TMSF'ye devredilmesinin ardından imzalandığını kaydetmektedir. Protokol, başta TMSF tarafından devralınan bankalardan alınmış kredilerden kaynaklananlar olmak üzere borçların ödenmesine ilişkin ilke ve usulleri belirlemeyi amaçlamıştır. Başvuran ile birlikte Viva TV-Radyo Viva'nın sahibi olan dokuz şirket Protokol'de ya asıl borçlu ya da müteselsil müşterek borçlular olarak belirtilmiştir. Fakat ne Tasfiye Protokolü ne de taraflar, dokuz şirketin tamamının hissedarlık yapılarına ilişkin eksiksiz bir açıklama sunmuştur. Ayrıca ne başvuran ne de Hükümet, söz konusu şirketlerin tamamen veya büyük oranda başvurana ait olduğunu ya da aileye ait ya da ailece işletilen kuruluşlar olduğunu iddia etmiştir. Nitekim Hükümet, başvuranın Erdem

Radyo Televizyon Yayıncılığı ve Reklamcılık A.Ş.de şahsen sadece %0,62 gibi az bir oranda doğrudan hisseye sahip olduğunu belirterek, şirketlerden sadece dördü hakkında bilgi sunmuştur. Verilerin incelenmesi sonucunda, iki diğer kişinin şirketlerde %0,31 ile %95,81 arasında değişen çok daha fazla oranlarda hisseye sahip olduğunu ortaya koymuştur. Veriler ayrıca, Avrupa ve Amerika Holding A.Ş.nin bu şirketlerin hiçbirinde çoğunluk hisse payına sahip olmadığını da göstermiştir (bk. yukarıda 15. paragraf). Başvuran bu bilgilere itiraz etmemiştir ve geri kalan şirketlerin hissedarlık yapısına ilişkin bilgi de sunmamıştır.

109. Mevcut bilgiler ışığında Mahkeme, başvuranın bu şirketlerde sahip olduğu hisselerin tam yüzdelik oranının belirleyici olmadığını değerlendirmektedir. Bu koşullar altında, başvuran ve şirketlerin, aralarında yapılacak bir ayrımı suni kılacak derecede yakından özdeşleşmiş olduğunun varsayılması mümkün değildir. Başvuran ve şirketlerin İktisat Bankasından kaynaklanan borçtan ötürü müşterek borçlu konumunda olmaları bu sonucu değiştirmemektedir.

110. Başvuranın holding şirketi aracılığıyla çoğunluk hissedarı olduğunu iddia ettiği söz konusu tüzel kişilerin, TMSF'ye tabiiyetleri nedeniyle TMSF aleyhine dava açamamasından ötürü kendisinin mağdur sıfatının kabul edilmesi gerektiği argümanına dönülecek olursa Mahkeme, kararların icra edilmemesinin Viva TV-Radyo Viva'nın sahipleri olan şirketlerin menfaatlerini doğrudan etkilediğini kaydetmektedir. Başvuran, ilgili şirketler adına hareket ettiğini iddia etmekten ziyade Kutay Özel Radyo Televizyon ve Yayıncılık A.Ş.nin dolaylı hissedarı ve holding şirketi ile İktisat Bankası aracılığıyla çoğunluk hissedar konumunda olması nedeniyle davada bireysel menfaati bulunduğunu ileri sürmüştür (bk. yukarıda anılan *Albert ve Diğerleri*, § 139 ve bu davaya uygulanabildiği ölçüde, *IZA Ltd ve Makrakhidze/Gürcistan*, no. 28537/02, § 29, 27 Eylül 2005). Fakat başvuran hissedarlığının kapsamına veya söz konusu şirketlerin tam mülkiyet yapısına ilişkin herhangi bir somut bilgi sunmamıştır. Ayrıca, şirketlerin hissedarlık

yapılarına ilişkin Hükümet tarafından sağlanan bilgiler temelinde Mahkeme, mevcut bilgilerin başvuranın doğrudan veya holding şirketi aracılığıyla dolaylı olarak çoğunluk hissedar olduğu iddiasını desteklemediğini kaydetmektedir.

111. Mahkeme ayrıca, 18 Eylül 2008 tarihli kararla Viva TV-Radyo Viva'nın sahipleri olan tüm şirketlerin yönetim ve denetimi ile hissedarlarının temettü hakkı dışındaki haklarının TMSF'ye devredildiğini kaydetmektedir. Bu koşullar altında, şirket hakkında alınan dış denetim ve kontrol tedbirlerinin varlığı, genel olarak önemli bir etken olarak değerlendirilebilecek olsa da, dikkate alınması gereken tek husus değildir (bk. yukarıda anılan *Albert ve Diğerleri*, §§ 143-144). Mahkemenin (yukarıda anılan) *Agrotexim ve Diğerleri* kararında açıkladığı üzere, bir şirketin paydaşları arasında görüş farklılığı olması "bir anonim şirketin yaşamında" normal bir olgudur ve şirketin işlerinin harici bir görevliye devrini içeren iflas veya benzer türde işlemlerin şirket hakkında başlatıldığı durumlarda görüş farklılığı daha da artabilir (aynı kararda, § 65). Sağlanan bilgilerden, şirketlerden sadece birinde %0,62 hisse sahibi olan başvurana kıyasla diğer kişilerin söz konusu şirketlerde önemli ölçüde daha fazla hisselerinin bulunduğu anlaşılmaktadır. Örneğin A.K., Medya İletişim Hizmetleri Sanayi ve Ticaret A.Ş.'de %95,82 hisse sahibidir ve C.S., Kutay Özel Radyo Televizyon ve Yayıncılık A.Ş., Medya İletişim Hizmetleri Sanayi ve Ticaret A.Ş. ve Anadolu Radyo ve Görüntü Hizmetleri A.Ş. şirketlerinde sırasıyla %0,42, %0,31 ve %0,67 hisse sahibidir (bk. yukarıda 15. paragraf).

112. Dolayısıyla başvuranın bu şirketlerin tek veya istisnai derecede önemli bir maliki veya hissedarı olarak değerlendirilemeyeceğinin kabul edilmesi gerekmektedir (benzer ve farklı yönleri açısından bk. *G.J./Lüksemburg*, no. 21156/93, §§ 23-24, 26 Ekim 2000; *Ankarcrona/İsveç* (k.k.), no. 35178/97, 27 Haziran 2000; ve *Glas Nadezhda EOOD ve Anatoliy Elenkov/Bulgaristan*, no. 14134/02, § 40, AİHM 2007). Bu koşullar altında, Sözleşme ve Protokolleri kapsamında korunan hakların ihlal edilip

edilmediği veya bu tür ihlallere cevaben atılması gereken en uygun adımların ne olduğu konusunda hissedarlar arasında ve ayrıca hissedarlar ile yönetim kurulu arasında görüş farklılığının ortaya çıkması riski bulunmaktadır (bk. yukarıda anılan *Ankarcrona*). Mahkeme, başvuranın ilgili şirketlerde minimal düzeydeki doğrudan hissedarlığını dikkate alarak, başvuranın adına hareket ettiğini hiçbir zaman iddia etmediği şirketlere ait varlıklar hakkındaki değerlendirme ve satış işlemlerine ilişkin kararın icra edilmemesi nedeniyle meydana geldiği iddia edilen Sözleşme’ye Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesi ihlalinin “mağduru” olduğunu Sözleşme’nin 34. maddesi anlamında ileri süremeyeceği sonucuna varmıştır (karşılaştırınız *Nosov/Rusya* (k.k.), no. 30877/02, 20 Ekim 2005 ve *J.W./Polonya*, no. 27917/95, 11 Eylül 1997 tarihli Komisyon kararı, Kararlar ve Raporlar 90, s. 69). Yerel mahkemelerin başvuranı meşru bir davacı olarak değerlendirmiş olması tek başına Sözleşme kapsamında mağdur sıfatı kazandırmamaktadır. Mahkeme bu bağlamda, bireysel başvurulara ilişkin koşulların taraf ehliyetine (*locus standi*) ilişkin ulusal kriterlerle muhakkak aynı olmadığını gözlemlemektedir. Bu husustaki ulusal kurallar Sözleşme’nin 34. maddesinde öngörülenlerden farklı amaçlara hizmet edebilir ve bu amaçlar bazen benzerlik gösterebilse de her zaman benzerlik arz etmek zorunda değildir (bk. bu davaya uygulanabildiği ölçüde *Zehenther/Avusturya*, no. 20082/02, § 39, 16 Temmuz 2009 ile bu kapsamda yapılan diğer atıflar).

113. Dolayısıyla, söz konusu şikâyet, Sözleşme’nin 35 § 3 maddesi anlamında Sözleşme hükümleriyle konu bakımından (*ratione materiae*) bağdaşmamaktadır ve 35 § 4 maddesi uyarınca reddedilmelidir.

IV. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

114. Sözleşme’nin 41. maddesi aşağıdaki gibidir:

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme veya Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf’ın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen

ortadan kaldırabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

A. Tazminat

115. Başvuran, 11.900.000 Amerikan Amerikan doları tutarında maddi tazminat talebinde bulunmuştur. Başvuran, kendi görüşüne göre Radyo Viva dâhil dört radyo istasyonunun değerinin 50.000.000 Amerikan Amerikan doları olarak belirlendiği Tasfiye Protokol’ündeki 2006 tarihli tahmini hesaba atıfta bulunmuştur. Başvuran bu temelde, orantılı bir hesaplama sonucunda Viva TV-Radyo Viva’nın değerinin 11.900.000 Amerikan Amerikan doları olarak takdir edilmesinin haklı olacağını ileri sürmüştür. Başvuran ayrıca TMSF’nin mahkeme kararlarını icra etmemesi nedeniyle ciddi ve uzun süreli sıkıntıya uğramasına neden olduğunu ileri sürerek, 100.000 avro manevi tazminat talep etmiştir.

116. Hükümet, bu taleplere itiraz etmiştir. Hükümet maddi zarara ilişkin olarak, başvuranın hesaplamalarının ve iddialarının spekülatif olduğunu beyan etmiştir. Hükümet, söz konusu varlık için yeni bir ihale süreci yürütülmüş olsaydı dahi değerinin artıp artmayacağını veya daha yüksek bir bedel karşılığında satılıp satılmayacağını belirsiz olduğunu kaydetmiştir. Alternatif olarak Hükümet, talep edilen miktarın açıkça aşırı yüksek olduğunu iddia etmiştir. Hükümet manevi zarara ilişkin olarak, iddia edilen zarar ile Sözleşme ihlali arasında herhangi bir illiyet bağı bulunmadığını ileri sürmüştür. Hükümet, talep edilen tazminat tutarlarının belgelendirilmediğini ve aşırı yüksek olduğunu öne sürmüştür.

117. Mahkeme 6. madde ihlali açısından en uygun telafi yönteminin mümkün mertebe başvuranın 6. madde gereklilikleri göz ardı edilmemiş olsaydı bulunacağı konuma getirilmesi olduğunu hatırlatmaktadır (bk. *Dovguchits/Rusya*, no. 2999/03, § 48, 7 Haziran 2007; *Lungoci/Romanya*, no. 62710/00, § 55, 26 Ocak 2006; ve *Piersack/Belçika* (50. madde), 26 Ekim 1984 tarihli karar, Seri A no. 85, s. 16, § 12). Bu ilke mevcut dava için de

geçerlidir (bk. yukarıda anılan *Nikoloudakis*, § 64; *Gerasimov ve Diğerleri/Rusya*, no. 29920/05 ve diğer 10 başvuru, § 198, 1 Temmuz 2014; *Kalinkin ve Diğerleri/Rusya*, no. 16967/10 ve diğer 20 başvuru, § 55, 17 Nisan 2012; *Ilyushkin ve Diğerleri/Rusya*, no. 5734/08 ve diğer 28 başvuru, § 64, 17 Nisan 2012) Dolayısıyla Mahkeme, mevcut davadaki tespitleri ışığında söz konusu mahkeme kararlarının icrasının davalı Devlet tarafından uygun yöntemler vasıtasıyla sağlanması gerektiğini değerlendirmektedir. Bu nedenle Mahkeme, maddi tazminata karşılık herhangi bir miktara hükmetmeyi gerekli görmemektedir. Fakat iddia edilen manevi zarar açısından Mahkeme, hakkaniyet temelinde yaptığı değerlendirme sonucunda başvurana bu başlık altında 5.000 avro ödenmesine hükmetmiştir.

B. Masraf ve giderler

118. Başvuran ayrıca hem yerel mahkemeler hem de Mahkeme önünde gerçekleşen masraf ve giderlerin geri ödenmesi talebinde bulunmuş, fakat herhangi bir miktar belirtmemiş ve bu talepleri destekleyen herhangi bir belge sunmamıştır. Ek olarak başvuran avukatlık ücretine karşılık 9.000 avro talep etmiş ve bu talebi desteklemek üzere bir fatura ibraz etmiştir.

119. Hükümet bu taleplerin aşırı yüksek tutarda olduğunu ve yeterince detaylandırılmadığını ileri sürerek, taleplere itiraz etmiştir.

120. Mahkemenin içtihadına göre bir başvuran, ancak masraf ve giderlerin fiilen ve zorunlu olarak yapıldığını ve miktar olarak makul olduğunu belgelendirebildiği takdirde bunların kendisine geri ödenmesi hakkına sahiptir (bk. diğer kararlar arasında, *Lupeni Greek Catholic Parish ve Diğerleri/Romanya* [BD], no. 76943/11, § 187, AİHM 2016 (alıntılar)). Yukarıdaki gerekliliklerin ne düzeyde karşılandığının Mahkeme tarafından tespit edilebilmesini sağlamaya yetecek ölçüde detaylı, her kalemin ayrı ayrı belirtildiği fiş ve fatura gibi delillerin sunulması gerekmektedir (bk. *Maktouf*

ve *Damjanović/Bosna Hersek* [BD], no. 2312/08 ve 34179/08, § 94, AİHM 2013).

121. Mevcut davada Mahkeme, iç hukukta gerçekleşen masraf ve giderler bakımından, bu tür talepleri ancak tespit ettiği ihlallerle bağlantılı olduğu ölçüde kabul edeceğini yinelemektedir. Başvuranın yerel makamlar önünde, davasında tespit edilen Sözleşme ihlali için tazmin talep etmek üzere herhangi bir masraf ve giderinin söz konusu olduğuna işaret eden herhangi bir delil mevcut değildir. Dolayısıyla Mahkeme, bu talebi reddetmiştir.

122. Mahkeme, kendi önünde gerçekleşen masraf ve giderler hakkındaki talebe ilişkin olarak, başvuranın kendi önünde, davanın Hükümete bildirildiği 1 Temmuz 2019 tarihi itibarıyla temsil edildiğini kaydetmektedir. Mahkeme ayrıca başvuranın temsilcisinin yeterince detaylandırılmış bir fatura ibraz etmediğini ve bu durumun yukarıdaki gerekliliklerin ne düzeyde karşılandığını tespit etmesine engel olduğunu gözlemlemektedir. Mahkeme, davanın karmaşık olgusal ve hukuki meseleler gündeme getirdiğini kabul etmekle birlikte masraflar açısından talep edilen tutarın aşırı yüksek olduğunu değerlendirmektedir (bk. *Sargsyan/Azərbaycan* (adil tazmin) [BD], no. 40167/06, § 63, 12 Aralık 2017, ve *Penchevi/Bulgaristan*, no. 77818/12, § 89, 10 Şubat 2015).

Mahkeme elindeki bilgileri ve yukarıda belirtilen kriterleri dikkate alarak, başvurana tüm masraf ve giderleri karşılamak üzere 2.500 avro ödenmesine hükmetmenin makul olduğunu değerlendirmektedir.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OY BİRLİĞİYLE,

1. Sözleşme'nin 6 § 1 maddesi kapsamındaki şikâyetin kabul edilebilir olduğuna ve başvurunun geriye kalan kısmının kabul edilemez olduğuna;
2. Sözleşme'nin 6 § 1 maddesinin ihlal edildiğine;

3. (a) Davalı Devlet tarafından başvurana, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesi uyarınca kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içerisinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden davalı Devlet'in para birimine çevrilmek üzere aşağıdaki meblağların ödenmesine:

(i) Manevi tazminat olarak, miktara yansıtılabilecek her türlü vergi hariç olmak üzere, 5.000 avro (beş bin avro) ödenmesine;

(ii) Masraf ve giderler için, başvurana yansıtılabilecek her türlü vergi hariç olmak üzere, 2.500 avro (iki bin beş yüz avro) ödenmesine;

(b) Yukarıda bahsi geçen üç aylık sürenin bittiği tarihten itibaren ödeme gününe kadar geçen sürede, yukarıda bahsedilen miktarlara, Avrupa Merkez Bankasının söz konusu dönem için geçerli olan marjinal faiz oranına üç puan eklenmek suretiyle elde edilecek oran üzerinden basit faiz uygulanmasına;

4. Başvuranın adil tazmine ilişkin diğer taleplerinin reddedilmesine *karar vermiştir*.

İşbu karar İngilizce olarak tanzim edilmiş olup, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77 §§ 2 ve 3. maddesi uyarınca 10 Şubat 2026 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Dorothee von Arnim
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Arnfinn Bårdsen
Başkan